

De laatste weken.... 21 november 2011

We zijn in de voorlaatste week van de opleiding beland. 't Zal nog wel even druk worden. A.s. woensdag mogen we een les verzorgen over kinderevangelisatie. Volgende week dinsdag staat onze eindpresentatie gepland. Anne-Marie bereidt zich voor op een les over 'homeschooling'. Verschillende mogelijkheden heeft ze naast elkaar gezegd. De voor- en nadelen van deze mogelijkheden heeft ze onderzocht. Daarbij heeft ze ook de hulp ingeschakeld van enkele zendingsechtparen in Thailand. Mark zal iets vertellen over de koningen in Thailand. De koning wordt enorm geëerd in Thailand. Iemand heeft eens geschreven: 'een Thai zal je nooit vergeven als je de koning beledigt'. De kernvraag in het onderzoek is: waarom krijgt de koning zoveel eer? Door dit onderzoek(je) proeven we al wat aan de Thaise cultuur. Met deze laatste opdrachten nadert het einde hier in Engeland erg snel. Er worden al plannen gemaakt voor allerlei afscheidsfeestjes. Hoewel het moeilijk zal zijn afscheid te nemen, kijken we ook uit naar ons korte verblijf in Nederland.

International Night 8 november 2011

We zijn afgelopen weekend vereerd en verrast met een bezoek van Ineke Kastenbergh en Marijke Wessels uit Rijssen. Ze vielen met de neus in de boter, want zaterdagavond was de 'international night'. Zonder twijfel één van de mooiste avonden hier op All Nations. Diverse nationaliteiten konden zich opgeven om hun eigen land te presenteren door het bereiden van gerechten en een stukje entertainment. Vele, vele maaltijden werden bereid. Zaterdag was er een vreemde mix van geuren waarneembaar. Natuurlijk was ook Nederland vertegenwoordigd. Blokjes kaas, echte snert en stroopwafels zijn enkele voorbeelden die we presenteerden. Ons stukje entertainment viel enorm in de smaak. Het verschil tussen de Engelse en de Nederlandse cultuur werd in een gedicht enorm opgeblazen, wat voor veel hilariteit zorgde. Verkled als Sinterklaas heeft Mark het gedicht voorgedragen. We hebben enorm gelachen.

Indrukwekkende lessen 8 november 2011

Met een indrukwekkend onderwerp sloten we vorige week vrijdag de lesweek af: het lijden. Het ging met name om het lijden als gevolg van het volgen van Jezus. De Heere Jezus geeft duidelijk aan dat Hem volgen niet zonder consequenties is...

De vraag hoe ver je bereid bent te gaan drong zich op; we hoorden verhalen over zendelingen die moeilijke keuzes moesten maken: blijven op het zendingsveld met gevaar voor eigen leven of vertrekken? Het maakte ons stil en nederig en we vroegen ons af: staan we, als het er op aan komt, echt sterk in ons geloof?? We kregen een aantal casussen, waarbij we een

antwoord/oplossing moesten bedenken. Een duidelijk antwoord was er uiteraard niet, maar het belangrijkste kwam er wel uit: Krijgt God de eer met je keuzes/leven?

Het Isaan team helpt Bangkok 8 november 2011

Ons toekomstig team steekt de handen uit de mouwen in Bangkok. Wilt u voor hen bidden en hen financieel steunen? Via onderstaande link meer info.

http://www.vissers.me/site/index.php?option=com_content&view=article&id=1845:help-bangkok&catid=39:varia&Itemid=78

De grens gehaald maar vraag niet hoe...

1 november 2011

‘Geef me alstublieft geld, mijn baby heeft eten nodig!’ ‘Nee, uw stempels zijn verkeerd, u komt de grens niet over!’, een rondscheurende taxi met keiharde muziek aan, een overval, corrupte ambtenaren... We hebben het allemaal meegemaakt vandaag. Het was namelijk “simulatie-dag”, oftewel, er werden allerlei scènes die zich kunnen afspelen in het buitenland nagebootst als onderdeel van de training.

We waren zogenaamd met een internationaal team in het buitenland en moesten visa regelen en geld wisselen om een taxi naar de grens te kunnen nemen. Bij de grens moesten we naar een ander land zien te komen om hier een conferentie van onze zendingsorganisatie bij te wonen. Ondertussen waren er bedelaars die ons aanklampten voor geld, de ambtenaren in het visum-kantoor werkten tegen door verkeerde stempels te zetten, meer geld te vragen dan hoorde, onleesbare formulieren af te geven etc. We moesten onderhandelen bij de taxichauffeur en bij de grens ontstonden uiteraard ook moeilijkheden. Toen we eenmaal in het andere land waren, werden we ook nog eens onder schot gehouden en beroofd van ons resterende geld! Allemaal om ons voor te bereiden op mogelijke situaties in het buitenland.

Het was interessant om te zien hoe anders iedereen reageert op verschillende personen en situaties. Achteraf hebben we uitgebreid geëvalueerd en gaven ook de acteurs aan hoe ons gedrag overkwam. Het was een leuke ervaring, maar we hopen nooit zo’n dag in het echt mee te maken!!

Op de helft... 29 oktober 2011

Over precies 5 weken hopen we weer in Nederland te zijn. De eerste vijf zitten er hier op en het is tot nu toe voorbijgevlogen! Even een terugblik op de afgelopen week:

Zaterdag zijn we naar Cambridge geweest, een prachtige oude stad. We hebben er heerlijk even rondgewandeld en genoten van de mooie omgeving.

Maandagmorgen vroeg werden we onaangenaam gewekt door een brandalarm! We hebben supersnel jassen gepakt en zijn met de kinderen naar buiten gerend. David en Celeste waren bang; Irene vond het wel interessant, zolang ze bij ons in de buurt was tenminste. Eenmaal buiten bleek het een vals alarm te zijn en al gauw konden we weer naar binnen, gelukkig! We waren dus “lekker” vroeg klaar die morgen!

Onze visa voor Thailand zijn binnen! Mark heeft ze bij de Thaise ambassade in Londen op kunnen halen. Binnen een week was alles geregeld, geweldig! We hadden niet verwacht dat dit zo snel zou lukken, we zijn dankbaar dat het zo makkelijk ging.

Deze woensdag was het zogenaamde ‘quiet day’: een dag waarop geen lessen werden gegeven en we geacht werden stil te zijn. Dit startte op dinsdagavond en duurde ongeveer 24 uur. De bedoeling is om die dag te gebruiken om je helemaal op God te richten. Doordat we allemaal zo druk zijn met studeren en het verdiepen in zending, vergeten we soms Degene die ons zendt! Heel goed dus, om zo een dag apart te zetten voor Hem! De kinderen konden gewoon naar de nursery, dus dat betekende dat we ook écht even de tijd hadden om rustig Bijbel te lezen en te bidden.

De kinderen zijn inmiddels allemaal weer beter. Ze zijn alledrie ziek geweest. Bijna alle kinderen op All Nations trouwens. Irene en David zijn een week lang niet naar de nursery geweest, Celeste 2 dagen niet. Dit betekende dat Anne-Marie aardig wat lessen gemist heeft. Jammer, maar de kinderen zijn belangrijker.

Ze vonden het heerlijk weer terug te zijn op de nursery, en kletsen er volop in het Engels (Celeste en Irene). Bijna ongemerkt leren ze een hoop Engelse woorden. David vindt het er ook erg leuk, en speelt er graag.

We genieten nog van het mooie herfstweer. We zijn dankbaar dat het nog zulk lekker weer is. De kinderen kunnen nog buiten spelen en binnen is het niet al te koud. Hopelijk blijft dat nog even zo...

In vogelvlucht 20 oktober 2011

In vogelvlucht worden deze week de religies behandeld. Achtereenvolgens behandelden we Islam, Jodendom en Hindoeïsme. Woensdagmorgen was er een spreker: een bekeerde

moslim uit Iran. Zijn familielijnen van beide zijden liepen terug op Mohammed en hij was een fanatieke moslim. Wat geweldig om te mogen horen hoe machtig de Heere Jezus is en dat Hij mensen en visioenen gebruikt om mensen te bereiken. Een prachtige getuigenis van Gods werk in een gebied, een familie, waarvan wij denken dat het bijna onmogelijk is.

Morgen is Boeddhisme aan de beurt. Het wordt gegeven door een echte insider: Esther Baker. Een vrouw die jarenlang in Thailand boeddhistische non is geweest en bekeerd is tot het Christendom. Recent hebben we haar boek gelezen: 'Mijn weg van Boeddha naar Christus'. Zo kunnen we alvast wat ruiken aan het Boeddhisme. In de eerste maanden die we in Thailand verblijven zullen we een intensieve studie doen naar het Boeddhisme en de Thaise cultuur. We kijken ernaar uit alvast een voorproefje te krijgen.

Benauwd 12 oktober 2011

David heeft afgelopen weekend een aanval van valse kroep gehad. Midden in de nacht werden we wakker van een erg benauwd geluid uit zijn ledikantje. We herkenden het direct omdat Irene het ook al eens heeft gehad, maar het klonk dusdanig zorgelijk dat we toch nog even internet er op naakten. Hier vonden we de info die eigenlijk al bekend was: eigenlijk was er weinig aan te doen, behalve kalmeren. Resultaat was dat meneer tussen ons in sliep en de daarop volgende nachten ook nog prinsheerlijk bij ons in bed lag (het komt 's avonds weer opzetten). Inmiddels is het weer verminderd, gelukkig, en slaapt hij weer in zijn eigen bed.

Vandaag volgde weer een benauwd moment, met name voor Anne-Marie: we moesten de 3^e vaccinatie voor Hep B halen. Celeste maakte zich wat zorgen wie er nu eigenlijk een prik zou krijgen. We hadden van tevoren verteld dat alleen Mark en Anne-Marie 'm zouden krijgen, maar ze had pas echt weer praatjes toen we de dokterspraktijk verlieten.

Pff... dit ook weer achter de rug, nog slechts zo'n 6 te gaan in Thailand...

De rijkdom van een brief... 12 oktober 2011

Een rijke tijd. Zwitserland en Engeland. Studie en bezinning. Gods Woord centraal. Een rijke brief. Als verademing en als voorbereiding. Enkele woorden uit Efeze 1: 'gezegend, uitverkoren, geliefd, voorbestemd, begenadigd, verlost, als erfdeel geworden, verzegeld. Tot lof van Zijn heerlijkheid'. En zoveel meer. Een rijke tijd. Halleluja!

Een jaar naar Thailand? 05 oktober 2011

Er is een dringende behoefte aan een 3-tal mensen die het onderwijsteam van OMF in Lopburi, Thailand komen versterken. Het gaat om een leerkracht voor 2 Zwitserse kinderen, een

begeleider van Engelse kinderen die thuisonderwijs volgen en een leerkracht voor de kleuterschool. Celeste, onze oudste dochter zal hier volgend jaar naar de kleuterschool gaan.

Als je meer info wilt, laat het ons weten!

Huisje, boompje, beestje 26 september 2011

Op de site van All Nations staat een enorm, oud, karakteristiek landhuis. Volgens Celeste 'een kasteel'. Hier slapen wij. Het is een erg mooi gebouw, met name de buitenkant en de zalen beneden. Boven is het wat gedateerder (je snapt wel waar wij slapen...). Beneden worden bijeenkomsten e.d. gehouden, boven zijn wat collegezalen en kamers voor studenten.

Wij hebben 2 slaapkamers met een gangetje voor onszelf. De meiden slapen op de grote slaapkamer, wij op de kleinere. David slaapt op de gang, dat is het rustigst voor ons allemaal. We delen een keuken en badkamer met een ander gezin, wat gelukkig maar uit 3 personen bestaat. Eten doen we weer in de eetzaal en ook hier is er 2 x per dag warm eten. Er is wel aardig wat keuze en het smaakt prima. Ook de kinderen eten goed.

Er zijn meerdere gebouwen/kantoren hier en samen vormt het een aardig landgoedje. Er om heen is heel wat groen: grasvelden en bossen. Prachtig. We zien regelmatig eekhoorns lopen en fazanten (afkomstig van een fazantenboerderij iets verderop).

Het lesrooster lijkt tot nu toe minder intensief dan Kilchzimmer; op zich wel lekker om een beetje bij te komen. De eerste week staat met name in het teken van 'wie ben ik'. De gedachte hierachter is dat je eerst goed moet weten wie je bent (ook in relatie met God en je medemens) voordat je goed kunt functioneren/deelnemen aan cross-culturele relaties. We hebben tot nu toe beduidend minder huiswerk en tijd genoeg om over alle stof te reflecteren.

Buiten de lessen om moeten hier ook weer taken gedaan worden; Mark is de komende weken slechts 2 x aan de beurt om in de gemeenschappelijke keuken te werken, en Anne-Marie 1 x. Natuurlijk moeten we wel zelf de keuken en badkamer schoonhouden. De was wordt hier niet volgens schema gedaan, dus het is elke keer maar hopen dat we er gelijk bij kunnen (er zijn maar 2 wasmachines en 2 drogers voor iedereen). Wel jammer dat hier betaald moet worden voor het wassen; met 5 personen loopt het aardig op...

Qua weer hebben we het tot nu toe getroffen: we genieten van heerlijk nazomerweer en het schijnt deze week zelfs nog 26 graden worden! Wie had dat gedacht in good old England...

Gesetteld 25 september 2011

De eerste week Engeland; een vreemde, maar goede week hebben we achter de rug. We beginnen ons plekje te vinden hier. We hebben een aantal bijeenkomsten gehad en komende

week beginnen de echte lessen. De afgelopen week lag vooral de nadruk op informatie geven en kennismaken. Het is hier dan ook een tikje massaler dan Zwitserland: er zijn hier rond de 120 studenten, die de en route cursus doen (10 weken, die wij ook doen), of een 1 of 2 jarige studie.

Veel jonge gezinnen zijn er ook. Het is fijn om te praten met mensen die door hetzelfde heen gaan als ons. We hebben zelfs een ander Nederlands stel ontmoet met kleine kinderen die ook naar Thailand gaan! Ze gaan dan wel naar een ander gebied en ander werk doen, maar toch.

Er zijn redelijk wat Nederlanders hier (zo'n 7 anderen) en verder komen de studenten echt van over de hele wereld: Zuid-Afrika, China, Mozambique, Spanje, Duitsland, Engeland, ... noem maar op. Omdat de eerste weken nogal hectisch zijn en om je te helpen te laten wennen, word elke student gekoppeld aan een 'Barnabas'. Oftwel, een student die hier al een poos zit en waar je bij terecht kan met vragen etc. Wij zijn gekoppeld aan een leuk Nieuw-Zeelands stel. Ook maken we deel uit van een soort mentorgroep, waarmee we wel 3 keer per week samenkomen. Het doel is om een gemeenschap te vormen en elkaar tot steun zijn. Op zich wel prettig om in deze grote groep mensen een kleinere groep beter te leren kennen.

Met de kinderen gaat het goed. Irene heeft even moeten wennen, maar dat gaat nu ook goed. Celeste is al flink aan het netwerken en kent meer studenten dan wij! Ze praat al een flink woordje Engels. David kan inmiddels goed zelf zitten en begint mee te eten van ons brood enz. Hij brabbelt flink (maar of dat nu Nederlands of Engels is...? :)) Ook hier is iedereen

gecharmeerd van zijn lach. De kinderen gaan 's morgens naar de nursery, wat ze geweldig vinden! Celeste en Irene zitten bij elkaar in de groep, David zit op de baby-afdeling. Er zit professionele leiding op, dus ze zijn in goede handen terwijl wij les krijgen.

Arrived! 19 september 2011

We zijn na een lange reis aangekomen in Engeland! Alles is gelukkig is voorspoedig verlopen. Vrijdagavond hadden we de diploma uitreiking. Allemaal netjes aangekleed en compleet met banket. Lekker chique. Het was een gezellige avond, waarin blijdschap en ook wel wat verdriet heerste. Blijdschap, omdat we allemaal ons diploma hebben gehaald, een beetje verdrietig omdat we elkaar voorlopig niet of nooit meer terug zien. Toen we zaterdagmorgen wegreden, waren bijna alle studenten al vertrokken.

Zondag hebben we de verjaardag van Celeste gevierd. Ze is al weer 4 jaar! We hebben een gezellige dag gehad en iedereen wordt hartelijk bedankt voor de kaarten + mailtjes! Ze voelt zich al erg groot en vertelt iedereen hier: 'I'm four!'

Nu zijn we dan in Engeland, op All Nations Christian College. Het is even wennen, een ander onderkomen, andere mensen om ons heen, een ander systeem... We moeten nog uitpakken en settelen, maar dat komt hopelijk gauw genoeg. De kinderen hebben al even kennisgemaakt bij de nursery; de meiden wilden er niet eens meer weg! Dat zit dus al goed...

